

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

از: امریکای ما، ضمیمه یونگه ولت
نویسنده: فردریک اشناترر
فرستنده: عثمان حیدری
۳۰ جولای ۲۰۲۲

انتخابات و سلاح

یک سؤال استراتژیک: چپ امریکای لاتین بین جنگ چریکی و پارلمنتاریسم

امریکای لاتین موجی از پیروزی های چپ در انتخابات را تجربه می کند. در ماه جون، گوستاوو پترو، با حمایت بخش وسیعی از نیروهای مترقی، در انتخابات ریاست جمهوری کلمبیا – که به طور سنتی سنگر راست ها و متحد نزدیک ایالات متحده در منطقه بود – پیروز شد. رئیس دولت جدید هم در ماه اکتوبر در برزیل انتخاب خواهد شد و نظرسنجی ها نشان می دهد که لوئیز ایناسیو لولا داسیلوا، رئیس جمهور سابق از حزب کارگر (PT) شانس خوبی برای شکست دادن بولسونارو دارد. اگر چنین شود، در آن صورت چهار سال حکومت افراطی راست به تاریخ خواهد پیوست. بدین ترتیب یکی از کشورهای پر نفوذ امریکای لاتین یعنی برزیل، دوباره به بلوک منطقه ای مترقی چپ می پیوندد. این اتحاد چپ گرای منطقه ای در سال ۲۰۲۱ با پیروزی در انتخابات گابریل بورچ در چیلی، شیومارا کاسترو در هندوراس و پدرو کاستیو در پرو، رشد قابل توجهی داشت. اجلاس سران امریکا در لس آنجلس اخیراً نشان داد که دولت های لیبرال چپ هم می توانند تغییر ایجاد کنند. پس از این که ایالات متحده از دولت های کوبا، ونزوئلا و نیکاراگوئه به عنوان میزبان دعوت نکرد، بخش قابل توجهی از سران کلیدی دولت های لاتین از جمله آندرس مانوئل لویز اوبرادور، رئیس جمهور مکزیکو و همتای بولیوی او، لوئیس آرس، حضور خود را لغو کردند.

این واقعیت را که واشنگتن در حال از دست دادن نفوذ خود در منطقه است، می توان در مقاله ماریوس ویچلر «یکی از بسیاری از بحران ها» در صفحه ۲ با اشاره به ارجنتاین به عنوان نمونه انتخابی نویسنده مشاهده کرد. بوئنوس آیرس اجازه نمی دهد که برای تبلیغات ضد روسی مورد استفاده قرار بگیرد، اما در عین جریان داشتن جنگ اوکراین این کشور همچنان روابط خود را با مسکو گسترش می دهد.

اما هر چه که روی آن «چپ» نوشته شده است، به طور خودکار به معنای «چپ» بودن آن نیست. تقریباً این را در مورد همه دولت های مترقی این منطقه می توان مشاهده کرد.

برای مثال، انتقاد از لویز اوبرادور توسط فمینیست های مکسیکوئی، از بوریچ توسط بومیان مایوچه یا از نیکلاس مادورو در ونزوئلا توسط کمونیست ها در حال افزایش است.

پس جای تعجب نیست که منتقدان ستراتیژی ائتلاف های گسترده با نیروهای لیبرال (چپ) برای دستیابی به موفقیت انتخاباتی صدای اعتراض شان بلندتر می شود.

بحث در مورد انتخاب وسیله برای رسیدن به حق و عدالت کهنه است – ولی به هیچ وجه سپری نشده و این بحث بسته نشده.

علاوه بر نیروهایی که اساساً بر مشارکت در پارلمانتاریسم بورژوائی تمرکز می کنند، نیروهایی هم هستند که تمام قوانین دولت طبقاتی را رد می کنند.

نمونه هایی از موضع اخیر جنبش های چریکی از کلمبیا است که در این ضمیمه منتشر شده در نسخه چاپی روزنامه یونگه ولت مورد بحث قرار گرفته است – به ویژه FARC-EP

جولیتا دازا در مورد تاریخچه آنها و چشم انداز سیاسی تغییر یافته با پیروزی پترو در انتخابات در مقاله «کمترین راه در دناک» در صفحه ۳ ضمیمه بحث می کند.

مصاحبه تورین آستن با چریک سابق گواتمالائی سزار مونتنس، تاریخ مبارزات مسلحانه را که به ویژه در امریکای لاتین اهمیت دارد، در صفحات ۷ و ۸ روشن می کند. هوگو چاوز، رئیس جمهور سابق ونزوئلا نیز در ابتداء تصرف خشونت آمیز دولت را انتخاب کرد که دقیقاً ۳۰ سال به نتیجه نرسید.

سانتیاگو بانز در «پور آهورا» در صفحه ۴ می نویسد، با این حال، کودتای او مبنای پیروزی انتخابات ۱۹۹۸ و «انقلاب بولیواری» بود.

انقلاب مسلحانه در کوبا در سال ۱۹۵۹ به موفقیت رسید. نتیجه یک سیستم سیاسی است که فراتر از مفهوم بورژوائی دموکراسی و علی رغم همه مشکلات ناشی از محاصره ۶۰ ساله ایالات متحده، حاکمیت مردم را تضمین می کند، همانطور که مقاله فولکر هرمدورف «در مطلب مردم به عنوان حاکمان» در صفحه ۵ به وضوح این امر را نشان می دهد.

این ضمیمه با عکس هایی از گرافیتی های سیاسی و نقاشی های دیواری از کشورهای مختلف امریکای لاتین مزین شده است. که آنها تصویر خوبی از سرزندگی مبارزات مردم امریکای لاتین را نشان می دهند.